

μὲν ἄγριον φύσει ποιῶν ἡμερον, ἔκυτόν δὲ τὸν ἡμερον φύσει ποιῶν ἄγριον; καὶ λέοντα μὲν τιθασσεύων, καὶ χειροθήτη ποιῶν, τὸν δὲ θυμὸν τὸν ἴδιον λέοντος κατασκευάζων ἀγριώτερον; Καὶ τοι ἐκεῖ⁴⁶ δύο ἐστὶ κωλύματα, καὶ τὸ λογισμοῦ ἐστερηθῆναι τὸ θηρίον, καὶ τὸ πάντων εἶναι θυμωδέστερον· ἀλλ' ὅμως διὰ τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ δοθείσης σοφίας καὶ τῆς θηριώδους περιγίνεται φύσεως⁴⁷. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν θηρίων τὴν φύσιν νικῶν, ἐφ' ἑαυτοῦ μετὰ τῆς φύσεως καὶ τὸ τῆς προαιρέσεως ἀπόλλυσι καλόν· καὶ λέοντα μὲν ποιεῖ ἄνθρωπον, ἑαυτὸν δὲ περιορᾷ ἐξ ἀνθρώπου γινόμενον λέοντα· καὶ ἐκείνῳ μὲν τὰ ὑπὲρ φύσιν χαρίζεται, ἑαυτῷ δὲ οὐδὲ τὰ κατὰ φύσιν πορίζεται. Πῶς τοίνυν ὁ τοιοῦτος δύνησται πατέρα καλεῖν τὸν θεόν; Ὁ μὲν τοι περὶ τοὺς πλησίον ἡμερος καὶ φιλόανθρωπος, καὶ τοὺς εἰς αὐτὸν πλημμελοῦντας οὐκ ἀμυνόμενος, ἀλλ' εὐεργεσίαις τὰς ἀδικίας ἀμειβόμενος, οὐ κατακρίνεται πατέρα καλῶν τὸν θεόν. Πρόσχευε δὲ τῇ ἀκριβείᾳ τοῦ λόγου⁴⁸, πῶς ἡμῖν νομοθετεῖ τὸ φιλάλληλον⁴⁹, καὶ εἰς ἀγαπητικὴν ἅπαντας συνάπτει διάθεσιν· οὐ γὰρ ἐκέλευσε λέγειν, Πάτερ μου, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀλλὰ, Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἵνα κοινὸν πατέρα ἔχειν διδασχέμεντες, ἀδελφικὴν πρὸς ἀλλήλους δεικνύωμεν εὐνοίαν. Εἴτα διδάσκων ἡμᾶς καταλιπεῖν τὴν γῆν καὶ τὰ περὶ γῆν, καὶ μὴ κεχηνέναι κάτω, ἀλλὰ τῆς πίστεως λαβεῖν τὰ πτερά, καὶ ἀναπτῆναι τὸν ἀέρα, καὶ διαβῆναι τὸν αἰθέρα, καὶ ζητῆσαι τὸν καλούμενον πατέρα, προσέταξε λέγειν· « Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς », οὐκ ἐπειδὴ ἐν τοῖς οὐρανοῖς μόνον ἐστὶν ὁ θεός, ἀλλ' ἵνα ἡμεῖς κάτω περὶ γῆν καλινδουμένους ἀνανεῦσαι εἰς οὐρανοὺς παρασκευάσῃ, καὶ τῷ κάλλει τῶν ἐπουρανίων ἀγαθῶν περιλάμψας τὴν ἐπιθυμίαν ἡμῶν πᾶσαν ἐκεῖ μετενέγκῃ.

Εἴτα δευτέραν προσέθηκε βῆσιν, εἰπὼν· « Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου ». Καὶ μοι μηδεὶς ἀνοήτως ὑπολαμβανέτω ἀγιασμοῦ προσθήκην χαρίζεσθαι τῷ θεῷ ἐν τῷ λέγειν· Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἅγιος γάρ ἐστι καὶ πανάγιος, καὶ ἁγίων ἀγιώτατος· καὶ ταύτην αὐτῷ τὴν ὑμνωδίαν προσφέρει τὰ Σεραφεῖμ, ἀσιγήτοις βοῶντα κραυγαῖς, Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ· ἀλλ' ὥσπερ οἱ τοῖς βασιλεῦσι τὰς εὐφημίας προσφέροντες, καὶ βασιλέας καλοῦντες, καὶ αὐτοκράτορας, οὐχ ὃ μὴ ἔχουσι χαρίζονται, ἀλλ' ὅπερ ἔχουσιν, εὐφημοῦσιν· οὕτω καὶ ἡμεῖς οὐ τὴν οὐκ οὔσαν ἀγιωσύνην προσφέρομεν τῷ Θεῷ, λέγοντες· Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἀλλὰ τὴν οὔσαν δοξάζομεν· τὸ γὰρ Ἀγιασθήτω, ἀντὶ τοῦ, Δοξασθήτω, εἴρηται. Διδασκόμεθα τοίνυν διὰ τῆς φωνῆς ταύτης τὸν κατ' ἀρετὴν μετιέναι βίον⁵⁰, ἵνα τοῦτον⁵¹ ὁρῶντες οἱ ἄνθρωποι, τὸν οὐράνιον ἡμῶν πατέρα δοξάζωσιν· ὃ καὶ ἀλλαχοῦ φησι⁵². « Λαμψάτω » τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τὰ καλὰ ἔργα ὑμῶν, » καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς ». Μετὰ τοῦτο λέγειν

⁴⁶) Ἐν τῇ τοῦ λέοντος ἡμερώσει. ⁴⁷) Ὁ ἄνθρωπος. ⁴⁸) Τοῦ θεοῦ λόγου, τοῦ λόγου τῆς προσευχῆς. ⁴⁹) Τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους. ⁵⁰) Ἐναρέτως ζῆν. ⁵¹) Τὸν βίον.

⁵²) Μκτθ. Ε', 16.